

3

Tomášek

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

*Otevřete brány hradeb kamenných,
otevřete brány hradeb srdcí svých, . . .*

zpěvník křest. písní

Úvodní slovo

Milí bývalí spolufarníci,

využívám možnosti, kterou mi nabídl váš duchovní správce, abych vás pozdravil v tomto čísle farního časopisu.

Jak víte, v současné době působím jako profesor náboženství a biologie na Biskupském gymnáziu v Brně. Díky tomu si nyní více než dříve uvědomuji, že dnešní mládež není zdaleka tak zkažená a zpo-hodlnělá, jak si my někdy pohodlně mys-líme. Můj přítel Artuš Malý vždycky říká: „Mládež je naděje církve.“ Tuto myšlenku

mohu bez obav potvrdit. Vnímám u bez-mála 800 našich studentů velký duchovní i lidský potenciál.

Jak víte, stojíme před prahem jubilej-ního roku 2000. Právě dnešní mladý člověk bude tím, kdo ovlivní směřování církve příštího tisíciletí. Proto vás chci poprosit, abyste se mladé lidi ve svém okolí snažili povzbudit projevenou důvěrou, a nebáli se jim svěřit patřičnou zodpovědnost.

Prosím vás o modlitbu za sebe i za studenty a studentky.

Váš P. Marek Orko Vácha

IUBILAEUM A. D. 2000

K zahájení Velkého jubilea vydal papež Jan Pavel II. bulu *Incarnationis mysterium* (Tajemství vtělení), kterou vyhláší a otevírá slavení milostivého roku 2000. Z textu tohoto listu vybíráme alespoň několik slov k našemu povzbuzení:

Jubilejní doba nám pomáhá pochopit důrazná slova, kterých používá Boží pedagogika, aby vybízela člověka k obrácení a pokání, jež jsou počátkem a cestou jeho obrody a podmínkou toho, čeho bychom nemohli dosáhnout vlastními silami: přátelství s Bohem.

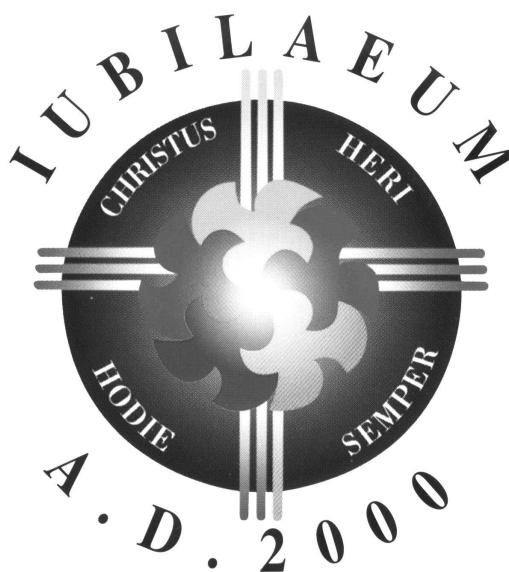
Kroky věřících ke třetímu tisíciletí nikterak nezaznamenávají únavu, kterou by s sebou mohla přinášet tíže dvou-tisíciletých dějin. Křesťané se cítí spíše povzbuzeni vědomím, že přinášejí světu opravdové světlo, Krista Pána.

Každý jubilejní rok je jako pozvání na svatební hostinu. Všichni, z různých církví a církevních společenství rozsetých po světě, spěcháme na připravovanou slavnost. Přinášíme už to, co nás spojuje, a pohled upřený na Krista nám umožňuje růst v jednotě. Římský biskup jako Petrův nástupce zdůrazňuje pozvání na oslavu Jubilea, aby bylo prožíváno jako cesta usmíření a jako znamení opravdové naděje.

Jako Petrův nástupce žádám, aby v tomto roce milosrdenství církev, posilována svatostí od svého Pána, poklekla před Bohem a naléhavě prosila o odpuštění minulých i současných hříchů svých dětí.

Nikdo nemůže před Bohem tvrdit, že nezhrěšil. Ať bez obav opakujeme: „Hřešili jsme“, ale ať v sobě udržujeme živou jistotu, že „kde se rozmnožil hřích, tam se v míře ještě daleko štědřejší ukázala milost“ /Řím 5,20/.

Kéž se nikdo v tomto jubilejním roce nevyhýbá objetí Otce. Nikdo ať se nechová jako starší bratr v evangelijním podobě, který odmítá vstoupit do otcovského domu a podílet se na slavnosti. Radost z odpuštění ať je silnější a větší než jakýkoliv hněv.

Ustanovuji tedy, aby Velké jubileum roku 2000 bylo zahájeno v noci Narození Páně roku 1999 otevřením svaté brány v bazilice svatého Petra ve Vatikánu. Ustanovuji dále, aby se v místních církvích slavilo zahájení jubilea v katedrále v den Narození Páně slavnou liturgií, které bude předsedat diecézní biskup. Kéž jsou Vánoce 1999 pro všechny zářivou slavností světla, předehtou zvlášt' hlubokého zakoušení Boží milosti a milosrdenství. Vánoční

doba tak bude pulzujícím srdcem Svatého roku, který vnese do života církve hojnost darů Ducha pro novou evangelizaci.

Bohu Otci v Duchu svatém patří chvála církve za dar spásy v Kristu, našem Pánu, nyní i v příštích staletích.

Dáno v Římě u sv. Petra na první neděli adventní léta Páně 1998, jedenadvacátého roku mého pontifikátu.

Joannes Paulus PP II.

Pozn.: Plný text dokumentu je zájemcům k dispozici

Informace

- Intence (úmysly) na mši svatou v příštím roce se začnou zapisovat v sakristii od 1. neděle adventní.
- Na **1. neděli adventní** se také uskuteční pravidelná sbírka na charitativní potřeby naší diecéze. Za všechny dary předem děkujeme.
- **K 15. listopadu** byl ustanoven novým farářem ve farnosti sv. Jakuba a zároveň brněnským děkanem P. Václav Slouk, dosavadní spirituál Teologického konviktu v Litoměřicích. Přejeme mu „k sousedům“

mnoho darů Ducha svatého. Zároveň cheme vyslovit vděčnost dosavadnímu děkanovi a faráři P. Josefu Brychtovi za jeho desetiletou nelehkou službu. Ať mu Pán žehná!

- V **neděli 28. listopadu** budeme na faře od 15:00 zdobit perníčky. Zveme všechny, kdo by se na jejich přípravě rádi podíleli.

- Ve středu 1. prosince proběhne v boční kapli našeho kostela **mikulášská besídka pro předškolní děti**. Začátek bude před dětskou mší v 16:30.

- **Mikulášská besídka**

V neděli 5. prosince se uskuteční mikulášská besídka pro děti a mládež naší farnosti. Besídka začne v 15 hod. na Petrinu (Veveří 15). S sebou je nutno si vzít přezůvky.

- Jak jste si již mohli sami všimnout, máme v naší farní kavárně **dětský koutek**. Vaše ratolesti tam najdou plno obrázkových knížek, tužky a papíry na kreslení apod. Pokud vy sami máte doma nějakou pěknou starší hračku, budeme rádi, když ji přinesete.

José a Ši

- **Farní knihovna** (v kapli u sakristie) je otevřena každý pátek od 17:00 do 17:30 a po mši sv. do 18:30. Nabízíme duchovní literaturu, životopisy i beletrii.

Rozhovor

s naším kostelníkem Pavlem Bezděkem

Už se mi podařilo zjistit, že jsi vystudoval Elektro na VUT v Brně. Můžeš mi o sobě říct něco bližšího?

Pocházím od Nového Jičína z vesnice jménem Šenov. Mám 3 sourozence, 2 mladší sestry a brášku, který má 4 měsíce a jmenuje se Marek. No a nebudu zastírat, že mám vážnou známost, jmenuje se Jana a nyní učí na církevní základní škole tady v Brně.

Co tě přivedlo k práci kostelníka? Jaké byly začátky?

Bydlíme kousek od kostela, a to je asi důvod, že jsme jako rodina vždy měli s kostelem co do činění. Dědeček byl kapelníkem a hrál na varhany, ty po něm převzala má mladší sestra, tatka jednu dobu dělal kostelníka a pak, až jsem dorostl, to nějak přešlo na mě, nehledě k tomu, že můj druhý dědeček je dlouholetým kostelníkem zase v Novém Jičíně. Vlastně mě k tomu přivedla spíš nutnost a okolnosti, takže tady u Tomáška to pro mě není nové.

Jaké to je – brzké ranní vstávání, ode-mykání kostela a vůbec pravidelný denní režim?

Na to ranní vstávání jsem si musel trochu zvykat, protože v Šenově máme mši sv. jen 2x týdně, ale teď už mi to potíže

nedělá. Je to trochu jako na vojně, ale dá se to.

Nalézáš na práci kostelníka něco, co předčilo všechna tvá očekávání?

Na práci ne, ale všechna má očekávání předčil způsob vedení ministrantů včetně jejich postupových zkoušek na služby při bohoslužbách. S tím jsem se tady setkal poprvé.

Máš teď šanci uplatnit svoje znalosti z oboru?

Málo, ale věřím, že zde získám hodně znalostí a zkušeností právě mimo svůj obor.

Co se ti na tvé práci líbí ze všeho nejvíce?

To, že se mohu setkávat se skvělými lidmi, z nichž mnozí jsou velmi vzdělaní a zkušení, ale přesto skromní.

Při studiu na VŠ jsi navštěvoval bohoslužby jinde než u sv. Tomáše, že?

Většinou jsem chodil k jezuitům na studentské mše, které sloužil P. Josef Kuře,

a pak občas ke sv. Jakubovi, na víkendy jsem jezdil domů.

Máš nějaké oblíbené jídlo?

Ted', co nám vaří sestřičky na Petrově na biskupství, tak skoro všechny.

Co plánuješ, až budeš mít civilku za sebou?

Rád bych se oženil, bude-li mě Jana ještě chtít. A pak bychom chtěli tady v Brně ještě nějaký čas zůstat, tzn. najít si rozumný podnájem a práci a pak se uvidí.

Ted' už jsi určitě zběhlý ve svých každodenních povinnostech. Přesto ti přejeme, abys je i nadále úspěšně a s úsměvem zvládal.

Děkuji.

Co se událo

z farní matriky

V měsíci říjnu byli oddáni

Tomáš Zelenka a Markéta roz. Koukalová	2.10.1999
Pavel Škrabal a Renata roz. Štrofová	23.10.1999
Ladislav Baláž a Janka roz. Lakatošová	23.10.1999

V měsíci říjnu byli pokřtěni

Nikola Marie Dominika Salašová	28. 9.1999
Veronika Blahová	17.4.1998
Patricia Blahová	17.4.1998
Matěj Rajmund Lubomír Ingršt	21.7.1999
Vojtěch Tomáš Jaroslav Kára	14.9.1998
Monika Eva Benátská	8.8.1999
Tomáš Homolka	15.6.1999
Zdeněk Jiří Brýdl	22.2.1999
Aneta Marie Drábková	10.8.1999

V měsíci říjnu se s námi rozloučili

Běla Kejdová	69 let
Jaroslava Plachá	74 let
Milan Černošek	71 let
Milada Stloukalová	80 let
Eugenie Adamcová	90 let
Irena Valníčková	94 let
Ludvík Šmídek	92 let
Jiřina Suchánková	81 let
Marie Axmanová	82 let
Marie Němcová	86 let
František Peroutka	70 let

Z farní charity

Likvidace lepry

Dne 19. října t. r. jsme odeslali na konto LL Praha z vašich peněžních darů částku 3 000 Kč. Jako poděkování jsme dostali z Prahy dopis, který otiskujeme:

Milí přátelé!

Víte, děláte nám, kteří máme na starosti Likvidaci Lepry, velkou radost. Že totiž pravidelně už delší dobu myslíte a asi se modlíte za uzdravení všech malomocných na celém světě. Je to takové zvláštní. My se osobně neznáme a neznáme ani ty malomocné, ty statisíce malomocných, kteří jsou závislí na pomoci a kteří jsou našimi bratry a sestrami v Kristu. Tu obrovskou vzdálenost mezi námi překlenuje sám sebou Kristus, který nás všechny spojuje. Je to radost milovat skrze Krista, a tak se uskutečňuje skoro nemožné, protože u Boha je možné všechno. Opravdu to – MÁ DUŠE JÁSÁ V BOHU MÉM SPASITELI – jak jákala Panna Maria, se ozývá i v nás, protože i na nás shlédl Otec veškerého MILOSRDENSTVÍ, abychom i my byli užiteční – pomáhali šířit Boží království a otvírat lidská srdce, aby do nich mohl vstupovat Pán Ježíš. Radujme se, že černouškové, rudí i šikmoocí atd. jsou našimi bratry a sestrami a že nás Pán pověřil trochu jim pomoci.

*Za LL Jiří Holý,
předseda se svými spolupracovníky*

Vzpomínka

Na konci minulého měsíce jsme se rozloučili při mši svaté v našem chrámě s paní Jiřinou Suchánkovou, která zemřela po dlouhém a velkém utrpení dne 21. října 1999. Byla to hluboce věřící paní a po několik let byla dobrovolnou spolupracovnicí naší farní charity. Prosíme, abyste s námi na ni pamatovali ve svých modlitbách.

Domov rodiny ohrožených dětí Nazaret

V minulém čísle „Tomáška“ jsme vám přislíbili informace o tom, co je nového v početné rodině Žižkovských. A tak otiskujeme dopis, který jsme od nich dostali.

Jak pokračuje Šnekov?

Vzhledem k tomu, že na začátku tohoto roku jsme překročili plánovaný rozpočet střechy, když jsme zakryli prostory, kde bychom v budoucnu chtěli bydlet, o 80 000 Kč, tak velmi pomalu.

Bylo zapotřebí hodně pracovat a především se s důvěrou modlit, aby bylo vůbec z čeho splácet. Pracuji jako soukromý autodopravce, a tak jsem byl vděčný za každou zakázku. Ve Šnekově jsme tak většinou jenom uklízeli, kosili trávu, řezali dřevo a vymýšleli, jak budeme pokračovat dál. Všechno má svůj čas a člověk se stále musí učit trpělivosti.

Teď je už listopad a my, Bohu díky, máme zaplacený celý dluh. Můžeme se tedy vydat znovu kupředu. Na jaře plánujeme začít se stavbou koupelny, kuchyně a čtyř pokojů tak, abychom tu mohli bydlet zatím alespoň rekreačně.

Jak se daří naší rodině?

Děti rostou jako z vody. Dospívají, tříbí si své názory a tak se vlastně stále znovu a znovu učíme žít spolu. Rodina, to není něco hotového. Rodina musí stále růst v lásce, trpělivosti, pochopení, modlitbě, obětech. Někdy je u nás veselo a z toho pak přijde chvíle, kdy je každý někde zalezlý, no a my jako rodiče taky za moc nestojíme, zkrátka tohle vyléčí modlitba.

A co naši nejstarší?

Pět dětí se už postavilo na vlastní nohy. Libor – tesař – bydlí na podnájmu v Brně, Petr – kuchař – taktéž, Jožka – instalatér – se vrátil do Čech, Jarka také a dokonce už má dvě děti, Marek je ve vězení. S každým z nich jsme v kontaktu. Nám teď už nic jiného nezbyvá, jen se za ně vroucně modlit. Pro každé naše dítě však bude platit, že u nás má vždy svůj domov.

Kolik je nás doma tedy teď?

Jedenáct. My dva a devět dětí. Sedm děvčat a dva kluci. Eva a Lucka (15), Sonička, Danuška (10), Maruška (7), Janička (4), Helenka (2), Jiřík (14), Tomík (12), alespoň toto všechno zaokrouhleně. Doma, když školáci odejdou do školy, zůstává jen

maminka s Janičkou a Helenkou. Soničku stále vodíme do školy pro slabozraké děti, protože málo vidí. Všechny děti musím pochválit, protože se každý snaží pomáhat podle svých možností. Život ve velké rodině je vždy školou velké milosti a lásky. Děti jsou pro nás velikým darem a i my se musíme učit, co je to být Božím dítětem a společně milovat Boha.

Co bychom chtěli vzkázat čtenářům Tomáška?

Máme vás rádi! Děkujeme za Vaše modlitby a Vaši pomoc a přejeme Vám i nám věrnost, pravdu, lásku a pokoj, ochranu Panny Marie a vedení Duchem svatým do dalších dnů.

Vaši Žižkovští

Sběr použitého oblečení,

obuvi a dalších věcí, na který jsme vás v minulém čísle „Tomáška“ upozornili, proběhl ve čtvrtek 4. listopadu. V letošním roce bude ještě jedna příležitost odevzdat nepotřebné věci, a to v sobotu 4. prosince v době od 10 do 12 hodin, opět na parkovišti za kostelem na Starém Brně. Ještě vám to připomeneme v ohláškách a na vývěsce, kde umístíme také seznam všeho, co se sbírá. Pozor na neobvyklý den a hodinu sběru!

Kaďourkovi

Společenství

nejen pro mládež

Všimavější čtenáři si zajisté všimli skutečnosti, že většina článků, které si můžete přečíst v našem zpravodaji, přináší informace o dění v různých společenstvích mládeže. Je to vcelku přirozené. Stále totiž platí, že „mládež má zelenou“. Mýlil by se však ten, kdo by se domníval, že tím to všechno končí! V naší farnosti nežijí jen studenti VŠ. Jsou zde mnohdy také jejich rodiče a prarodiče. A teprve ti všichni dohromady tvoří celou „živou“ farnost. O tom, že je tomu skutečně tak, se můžete přesvědčit sami z následujících řádků:

Scházíme se ve třech společenstvích 6 až 10 žen, a to pravidelně jednou za čtrnáct dní. Jako místo setkání nám obvykle slouží naše domovy. Začaly jsme vlastně již za hlubokého komunismu. Kryly jsme se oslavami narozenin, svátků nebo zdokonalováním ve vaření, šití apod. Panna Maria nás vždy ochránila.

V každém společenství nás spojuje upřímné přátelství, pomáháme si vzájemně nést kříž.

A jak např. probíhá takové jedno setkání?

Při zahájení se poznamenáme křížem a každá řekne, o co prosí a co má na srdci. Po přečtení úryvku z Písma, odkud vždy

vybíráme pár veršů, si vzájemně sdělíme, co nás oslovilo. Velebíme, chválíme, děkujeme a odprošujeme. Vše se vztahuje k textu z Písma. Poté prosíme o dary Ducha svatého, následují prosby a díky... Uzavíráme modlitbou „Otče náš“, pozdravením pokoje a vzájemným požehnáním. Pravidelně přidáváme modlitbu za zemřelé; nyní také za plenární sněm.

Na okraj bych snad ještě zmínila, jakým způsobem se naše společenství projevuje na veřejnosti.

Dvě z nás jsou katechetky a dvě uklízejí v kostele. Jedno společenství je v Mariánském kněžském hnutí a podílíme se také na dálkové adopci dětí z Indie.

A jaké jsou naše další aktivity?

Již dříve jsme jezdily na pouť na Turzovku a do Kostelního Vydří k Panně Marii Karmelské. Pravidelně se také setkáváme na exerciciích.

Vše ke cti a slávě Boží

společenství od Tomáška

Slovo nemocným

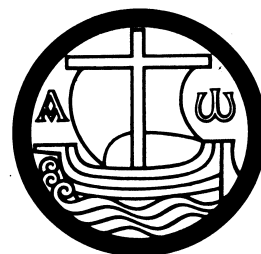
Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne!

/Mk 8,34/

My dosti často slyšíme tato slova. A když se jedná o utrpení druhého člověka, říkáme je snadno a myslíme si, že tím druhého člověka utěšíme v jeho bolesti. Tato slova mohou být špatně pochopena a někdo může mít dojem, že utrpení samo o sobě je dobré a že se Bohu líbí, že Bůh vyžaduje utrpení, aby byl usmířen. Tak se nemůžeme dívat na vykupitelskou oběť Kristovu. Boží syn se dobrovolně stal člověkem a trpěl na kříži, aby nás lidi vykoupil z hříchů, které jsme spáchali a aby nám ukázal správný obraz Boha.

Kristus Pán vždy ukazoval Boha jako Otce, který má rád každého člověka a chce abychom všichni dosáhli věčného života v jeho království, ukazoval Otce, který chce spravedlnost a skutečné štěstí pro všechny lidi. Ježíš ztělesňoval ve své osobě tyto Boží vlastnosti a všem lidem bez rozdílu – dobrým i špatným – přinesl lásku svého Otce. Velekněží a farizeové, když slyšeli Kristova slova, prohlásili, že se rouhá Bohu, protože podle jejich názoru Bůh nemůže mít rád všechny lidi. Ježíš však od svého učení neustoupil a byl ukřižován jako rouhač. Jeho kříž tedy ukazuje na jedné straně Boží lásku a na druhé straně nenávist lidí.

Když jsme přijali křest, rozhodli jsme se Krista následovat svým celým životem, to znamená, rozhodli jsme se přinášet lidem dobro a lásku. Když to budeme skutečně konat a ne o tom jenom teoreticky mluvit, tak i my budeme snášet příkoří jako Ježíš. Jeho forma může být různá a bude ho vždy dost, takže nemusíme si vymýšlet zvláštní sebezápory. Někdy to může být posměch, jindy nepochopení a všechny formy nepřízně ze strany lidí kolem nás. Když nebudeme chtít propadnout bezději a ztratit odvalu, musíme být naplnění vírou, že utrpení je jenom časově omezené a že nás čeká blažený věčný život.

Kříž, který na nás může dolehnout, může být i nemoc nebo nešťastná událost, která nám přinese hodně bolestí, starostí a utrpení. Někdy na nás mohou tyto chvíle doléhat tak, že máme dojem, že na nás Bůh zapomněl, že nás opustil, že už nejsme schopni nést dál svoje utrpení. Když však sebereme svoje síly a prosíme Boha o pomoc a sílu, když se s námi v modlitbě někdo spojí, poznáme, že se nám znovu vrací síly, že se probouzí naše důvěra v Boha a že získáváme skutečnou odevzdanost do Boží vůle a tím i pokoj v duši.

Takový postoj k utrpení je prospěšný každému trpícímu člověku, protože mu

pomůže dobře prožít krizové období jeho života. Je však povzbuzením i pro lidi, kteří jsou s nemocným člověkem a sledují, jak se mu daří vyrovnat se s tím, co prožívá. Tak se musí nemocný vyrovnat i se skutečností nevyléčitelné nemoci, která je spojená s bolestmi a projevy, které nemocného deprimují.

Každému člověku v jeho nejtěžších chvílích pomůže, když si uvědomí, že není sám, že není opuštěný, ale že má kolem sebe lidi, na které se může spolehnout, kteří chápou jeho stav a kteří mu podle svých sil a možností pomohou. I když nemocný nerozumí smyslu svého utrpení, může prosit o světlo poznání a dar vytrvalosti a síly a také o jistotu, že Bůh je absolutním pánem situace a ve své prozřetelnosti ví, co je mu prospěšné. Důvěra v Boha mu pomůže prožít i ty nejtěžší chvíle života.

O. Josef Šik

Farní výlet

Putování po moravské Galileji.

23. října se konal farní výlet s romantickým názvem „Putování po Galileji“. Pro nás, dvě ukrajinské holky, to byla dobrá příležitost seznámit se s křesťanskou parťou zde v Brně. Setkali jsme se na nádraží Královo Pole a vyrazili jsme vlakem do Řikonína putovat, ačkoliv počasí tomu nepřálo.

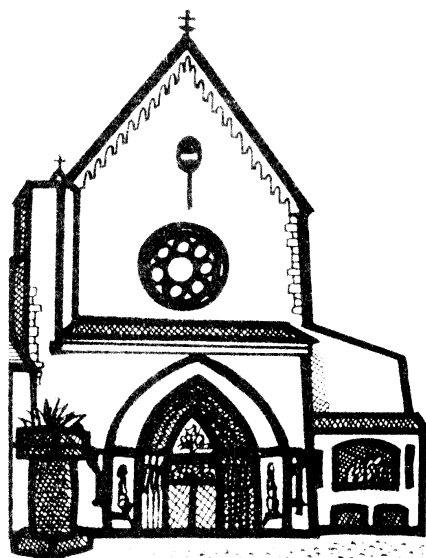
U lesa nás přivítal vážný pán v dobových šatech a pozval k poutavému dobrodružství. Bylo nás asi 15 lidí a podle plánu jsme se rozdělili do 3 skupin. Každý měl možnost se blýsknout svými schopnostmi během různých her, a to: skládání mapy Galileje, chytání ryb v jezeře Genezaret, pomoc nemocnému kamarádovi atd.

Kolem poledne jsme měli přestávku na občerstvení. Utvořili jsme kolo, uprostřed ležel čerstvý, doma upečený chléb. Pomodlili jsme se Anděl Páně, potom lámali ten chléb a předávali jeden druhému. To byl hezký symbol křesťanské lásky.

Na konec jsme došli k cíli naší cesty – Jeruzalémskému chrámu, jímž byla

bazilika Nanebevzetí Panny Marie v Předklášteří. Bohužel, mše sv. se neuskutečnila, protože jsme byli moc prochladlí, a proto jsme hned utíkali do kavárny, kde probíhala poslední soutěž: za úkol bylo spojit části vět z blahoslovenství (Mt 5) ve správném pořádku.

I když jsme se vraceli domů unaveni, přesto jsme byli veselí a spokojení. A my dvě jsme byly rády, že jsme zde našly nové bratry a sestry v Kristu.

Katka a Nataša.

Írán

reportáž

Zima je tu. Štípe do tváří, nemilosrdně se prodírá pod bundu a mnohdy nás donutí k ostudnému narušení naší elegance čepicí, kulichem či jinou pokrývkou hlavy.

Vydejme se proto v těchto zimních měsících do teplých krajů a vychutnejme si radosti i strasti známých cestovatelů naší farnosti – Koaly, Keprníka, Klokana, Okapa, Vítka a Gerta, který je též autorem této reportáže, takže (jak jistě všichni znalci vědí) máme se na co těšit!

Úterý 3.8.

Odjezd z Brna proběhl včas a podle plánu. Ujišťování rozených optimistů o tom, že autobus bude poloprázdný, se ukázala jako lichá. Autobus byl zaplněn do posledního místa. Usazení tak pohodlně, jak se jen dalo, jsme jeli na jih přes hranice pěti států do Istanbulu.

Středa 4.8.

Řidiči společnosti *Parlak* milovali rychlou jízdu, a tak jsme rumunsko-bulharské hranice překračovali s 4,5 hod. předstihem. Naopak v Bulharsku se tempo zvolnilo, před tureckou i za tureckou hranicí jsme čekali po hodině, prý abychom

do Istanbulu nepřijeli moc brzo. Na čáře nakupujeme vízum, vynášíme batohy z autobusu, vzápětí nakládáme – Turci jsou i ve 3 hod. ráno bdělí a ostražití.

Čtvrtek 5.8.

Do města na Bosporu přijíždíme v 6:30. Metrem odjíždíme hledat lacinou íránskou cestovku v oblasti kolem zastávky Laleli. Nejprve nacházíme několik tureckých, kde nám Turci s tváří živořících dobráků nabízejí odvoz do Teheránu za \$33 na osobu. Tyto laskavé a jistě dobře míněné nabídky odmítáme a v kanceláři cestovky TEHRAN TOUR nakupujeme lístky za \$20. Necháváme si tam batohy a odcházíme na obhlídku města. Ač obuti do sandálů (nebo snad právě proto?), jsme obtěžováni čistíči bot. Kromě nich a vlezlých obchodníků si v ulicích města vydělávají na živobytí četní metaři, svádějící svůj marný boj s odpadky.

Před 2 lety jsme obcházeli istanbulské památky s kartou GO bez placení nebo za symbolickou cenu. Letos žádná karta nezabírala a např. za vstup do chrámu Hagia Sofia se platilo \$4-5 za hlavu. Časy se mění – možná, že bude ještě hůř.

Kolem poledne vyrážíme směrem na východ do Teheránu. Většinu balkánských a tureckých cest vroubí jako ozdobná krajka sbírka odpadků; takže když nás po dvou hodinách jízdy zdržela závada, stáli jsme u regulérního smetiště z použitých kelímků, pohozených pneumatik, jeřábů, jakož i jiných věcí, které už turecké hospodářství nepotřebuje. Potom přichází další zdržení v zácpě, navíc jsme píchli. Začíná

být jasné, že to nebude náš autobus, který dorazí do Teheránu v sobotu ráno.

V celém Íránu mají řidiči autobusů celkem neblahý zvyk; když se někde v noci zastaví, probudí všechny cestující a vyženou je ven. Pak zamknou autobus a jdou do hospody. Když se nám to stalo poprvé, podezřívali jsme řidiče ze zlomyslnosti a ze spolčení se s místním prodávčem kebabu. Teprve později jsme zjistili, že to patří k folklóru, nicméně ani tato skutečnost nás s tím nesmířila.

Pátek 7.8.

Úsvit nás zastihl na cestě. Po třech dnech v autobuse už můžeme spát, aniž by nás ovlivňovaly rušivé vlivy okolí. Tomu, kdo sedí u okna, je horko, protože autobus topí, na ty v uličce zase fouká střešním oknem. Kolem poledne zastavujeme a řidič nabírá do kanystru naftu z načerno udělané nádrže v zavazadlovém prostoru. Takto vybavený autobus může dvakrát přejet celé Turecko bez tankování.

Čím dál na východ, tím víc přibývá tureckých vojáků a symbolů turecké státnosti. Propaganda je silnou stránkou tureckého státu, a tak si můžeme na svazích okolních kopců prohlížet turecké půlměsíce, jakož i turecké nápisy, které promlouvají jasnou řečí: „Tady je Turkovo.“

V pozdním odpoledni projíždíme kolem Araratu, který ohlašuje blízkou hranici. A nejenom on; také íránské ženy a dívky, doposud oblečené normálně, se začínají zahalovat a upravovat svůj zevnějšek podle íránské módy – (černý) pytel s rukávy, na hlavu alespoň šátek. Nyní jsou všichni připraveni vstoupit do hraničního pásma . . . a strávit tam následujících šest hodin!!! Ale abych nepředbíhal; na turecké straně je prvním stanovištěm *Health control*. Jde tam jen řidič; asi je zdravý, protože jedeme dál. Těsně před čarou musíme všichni vystoupit a jít do budovy. Tam nás čeká fronta u tureckého okénka a vrata, která se otvírají jen občas a do kterých bychom se asi měli dostat. Povedlo se – stojíme v místnosti, která má uprostřed čáru z červených kachlí. To je ta pravá hranice. Na protilehlých zdech visí obrazy Atatürka a ajatolláha Chomejního – jeden směřoval svoji zemi do Evropy a dal jí moderní ráz, druhý ji strhnul zpět a zavedl policejní režim. Nemohou se na sebe ani podívat a tak oba raději koukají na zed', přestože visí přímo naproti sobě.

U dveří na íránské straně se tísní dav lidí; nevíme, co dělat, takže se tísníme taky. Úkolem každého je vložit pas úředníkovi ve dveřích a čekat, až se vrátí se štemplem

a jakýmsi velmi důležitým papírem, který se nesmí ztratit. Teprve pak může jít do těch stejných dveří kolem stejného úředníka, který to vyřizuje.

Nasedáme do autobusu a popojíždíme. Dalším zastavením je místo, kde se prohlédává autobus a zavazadla cestujících. Nezbytné čekání, pak nástup na osobní prohlídku; jako cizinci jsme mohli předběhnout, a tak jsme to udělali. Celník nic nekontroloval, jen se formálně zeptal, jestli nevezeme něco zakázaného a pak nás pustil. Během čekání na autobus jsme se osvěžili limonádou ZAM-ZAM PIPI, která nás pak provázela celou zemí. Jak jsme se později dozvěděli, její název je odvozen od studny pro poutníky v Mecce, která je studnicí vši blaženosti. Po odbavení všech cestujících nasedáme do autobusu a projíždíme dalšími třemi místy, kde nám kontrolují pasy (i přes velké úsilí státu je Írán sužován vysokou nezaměstnaností). Pak přistupují veksláci, kteří vydělávají na rozdílu mezi měnovým kurzem oficiálním (3 000 rials/\$) a neoficiálním (9 000 rials/\$) a zároveň vyrovnávají nerovnováhu mezi nabídkou a poptávkou v systému fixních kurzů. Využili jsme tedy služeb, poskytovaných neviditelnou rukou trhu a směnili jsme v neoficiálním kurzu, který byl pro obě zúčastněné strany výhodnější. Výjezd z hraničního pásma slavíme v hospodě . . .

Příště probuzení uprostřed pouště.

Akce François

převzato z MF Dnes Krásné

OD ZVLÁŠTNÍHO ZPRAVODAJE

Dne 29.10. byl spáchán atentát na jednoho z nejvyšších představitelů francouzské politiky vůbec. Šedá eminence republikánů, nejžhavější kandidát na ministerské křeslo – François, byl zákeřně zavražděn skupinou atentáníků vedenou Armandem le Bras.

Interní zdroje odhalily, že se jednalo o předem důkladně připravovanou akci. Kontrarozvědky obou skupin se snažily odhalit co nejvíce informací o místě, kam François přijede. Jejich úmysl však byl přísně tajný, a proto musely špionáž provádět nanejvýš opatrně, během všedního života – při aranžování květin, procházení se hvězdnou oblohou, při přátelských bitkách i zpěvu. V konečné chvíli se však ukázalo, že obě dvě skupiny byly stejně schopné a tudíž se na místě Françoisovy návštěvy shromáždilo nebývalé množství lidí.

Časovaná bomba byla nic netušícímu Françoisovi předávána jako dar z *Provence*. Následující bitka s ochránci, kteří se bombu snažili zneškodnit, způsobila hromadnou sebevraždu všech zúčastněných.

Proto jsme na nádraží zakončily tyto skvělé podzimní prázdniny zvoláním:

„François mrtev!
Ať žije François!“

Pozn.:

Účast na této akci byla podmíněna znalostí hesla, jehož první část zněla François (druhou část jste se mohli dozvědět po zavolání na tel.: 0604/.).

– vchb –

Pohádka

Kačenka spí. Pravou rukou objímá medvídko a blaženě se usmívá. Nad její postýlkou stojí maminka s tatínkem. Tatínek pravou rukou objímá maminku, ale ta se vůbec neusmívá. Naopak. Právě teď si zhluboka povzdechla: „Já už si s ní opravdu nevím rady. Je tak umíněná. Třeba když jdeme nakupovat. Zastaví se u lízátek a: 'Mami, kup mi prosím lízátko. Já chci lízátko!' Nepomůže domlouvání, ani když jdu dál a nevšímám si jí. To potom slyší její přání celá prodejna. 'Já chci lízátko! Kup mi prosím lízátko!' Taky jsem ji zkusila plácnout. No, tím jsme vyřadily obchod z provozu asi na 10 minut – znáš Kačenčiny decibely. Prodavačky u pultu se domlouvaly se zákaznicí znakovou řečí a paní pokladní musela honit v klidu odcházejícího bezdomovce. Prý neslyšel,

kolik má zaplatit. A tak jsem rychle šupla lízátko do košíku a byl klid.“ Maminka zas zhluboka vzdychla: „Je to moje vina, prostě to s ní neumím,“ a oči se zaleskly slzami.

Tatínek v sobě už delší dobu dusí smích, ale slzy v očích ho upozorní, že není ta vhodná chvíle. Tak jen s úsměvem pohladí maminku po vlasech. „Poslechni, maminko, a kolik je té naší holčičce let? Nejsou jí tak náhodou čtyři roky? No vida! A protože po mně zdědila všechny mé nejlepší vlastnosti – mezi nimi taky tu umíněnost a tvrdohlavost (tedy já to nazývám cílevědomostí a vytrvalostí), budeme to s ní muset ještě tak rok dva vydržet. Ale zlepší se to, uvidíš, a brzy z ní bude rozumná holčička. Podívej se na mě!“ Tatínek se hrdě udeří v prsa.

„Tak ty jsi rozumná holčička?“ mamince to v očích šelmovsky zahrálo.

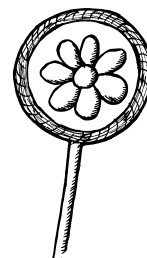
„Kladu důraz na slovo rozumný, má milá.“ Tatínek se skloní a maminka dostane pusku, za to, že už nepláče. „A ta lízátko,“ pokračuje po chvíli tatínek, „ta si beru na starost já. Zítra je sobota, tak na nákup půjdeme jen my dva s Káčou.“

Hned ráno vyrazili. Kačenka poskakuje kolem táty a už po cestě se ujišťuje: „A tati, koupíš mi lízátko, vid’?“

„Když pěkně poprosíš, koupím ti PĚT lízátek a ty si je všechny pěkně slížeš. Co ty na to?“ „Jú, tati, to bude prima, tak to já už pěkně prosím, prosím, prosím . . .“

Zanedlouho se Kačenka pouští do prvního lízátko. Mňam, to je blaho! A pak to druhé, to je dobrota! U třetího Kačenka zpomaluje. Co to? Proč jí to lízátko nechutná? „Tati, nemohla bych si ta dvě nechat na zítra?“ ptá se celá ulepená. „Ne ne, jen si je slízej, máš je přece tak ráda.“ Kačenka rozbaluje to čtvrté a má pocit, že svět je jedno veliké lízátko, které ona musí slízat. Líže, líže, ale pak už opravdu nemůže. Bříško bolí, pusa zalepená, přeslažená. „Tati, já už opravdu nemůžu, já už nechci lízátko ani vidět.“ „Nóó, tak mi ho dej,“ řekne tatínek velkoryse a s chutí si strčí lízátko do pusy. „A tohle páte doneseme mamince, aby věděla, že její Kačenka se už nikdy nebude vztekat, že chce lízátko. Že je to tak, Kačko?“ „Jo,“ vyhrkne malá, ale pak zaváhá, „ale někdy, když pěkně poprosím, mi maminka lízátko koupí, vid’?“ „Přesně tak“, přikývne vážně tatínek, „někdy, když pěkně poprosíš, ti maminka lízátko koupí.“

– mv –

Pro bystré hlavy

Blíží se advent a my se těšíme a připravujeme na (viz tajenka) Pána Ježíše.

K vyluštění tajenky si přečti písmenka u činností, o kterých si myslíš, že k adventní přípravě patří.

volný čas trávit u televize

chodit na mši svatou

pomáhat doma

kouřit

nechodit do kostela

vztekat se

rozdělit se s druhými

těšit se na Vánoce

neposlouchat rodiče

odepřít si sladkosti

posmívat se druhým

fňukat a brečet

modlit se ráno a večer

nepomáhat, být líný

dělat radost druhým

hádat se a prát se

kašlat na učení

učit se každý den

A jestli sis z legrace přečetl písmenka u nesprávných činností, no tak ti určitě taky něco vyšlo!

Pro koumesy

Kolik najdeš rozdílů mezi oběma obrázky?

CH
N
A
Y
B
A
R
O
O
Z
S
L
E
Í
N
K
U
Í